

τε κ' οί αδελφοί Σαβίνο θα κατέφευγαν σ'ε μιά τέτοια τακτική... Τò περίεργο όμως είνε ότι κάποιοι κλέφτες μπήκαν στόν πύρνο, μόλις έφυγαν οί ηλεκτρολόγοι και πριν φτάσουν οί διακοσμηταί. Οί κλέφτες αύτοί ώστόσο δέν πήραν τίποτε. Σ' αυτό όμως τò μεταξύ έγινε μιά κρυφή δουλειά...

— Στο μπάνιο;

— Μάλιστα... Ένας δυνατός συσσωρευτής κρύφτηκε κάτω από τò πάτωμα και συνδέθηκε με τò μπάνιο, σ'ε τρόπο πού νά αποτελέη ένα μέρος του κυκλώματος. Οί εκδικηταί του Ρού Σμιθ ήξεραν ότι όπωσδήποτε ο Άμερικανός δικαστής θα έπιανε τόν κρουνό. Κι' αυτό συνέβη ακριβώς τò πρώτο θράδυ. Είνε πολύ άπλό και πολύ έξυπνο!...

— Σατανικό! φώναξε ο σέρ Ουίλλιαμ.

— Σας είπα ότι οί αδελφοί του Μάξ Σαβίνο ήσαν περιφρονοί ηλεκτρολόγοι... εξακολούθησε ο ντέτεκτιβ. "Ε, λοιπόν, δέν ήθελαν νά κάνουν λάθος και νά σκοτώσουν έναν άλλο άνθρωπο. Αύτος πού έπρεπε νά πεθάνη ήταν ο δικαστής. Για νά γίνη έπαφή του μπάνιου με τόν συσσωρευτή, έπρεπε νά θρισκεται μέσα στο λουτήρα ένα θάρος εκατό κιλών... Ο δικαστής τώρα, καθώς ξέρετε, ήταν κολοσσιαίων διαστάσεων και ζύγιζε πάνω από εκατό κιλά. Έγώ ή έσεις μπορούσαμε νά μπουμε στο μπάνιο, χωρίς νά πάθουμε τίποτε!...

— Τα συγχαρητήριά μου, Μπόμπ! φώναξε ο σέρ Ουίλλιαμ. Τους έπιασες λοιπόν τους ενόχους;

— "Όχι, δυστυχώς, γιατί γύρισαν στην Άμερική, του άπάντησε ο νεαρός ντέτεκτιβ. Μά τηλεγράφησα στόν συνάδελφό μου Μπίλ Χάρρις...

— Είσαι ένα αξιοθαύμαστο παιδί! έκανε ο σέρ Ουίλλιαμ και του έσφιξε τò χέρι.

Στò τέλος τώρα της έβδομάδος ο Μπόμπ Λάμπερτ έλαβε ένα τηλεγράφημα από τò Σικάγο, πού έλεγε τὰ έξης:

«Οί τρεις αδελφοί Σαβίνο συνελήφθησαν. Όμολόγησαν τò έγκλημα τους. Συγχαρητήρια. Μπίλ Χάρρις».

Ο Μπόμπ Λάμπερτ, λαμποκοπώντας από τή χαρά του, έσπευσε νά δείξη τò τηλεγράφημα στόν σέρ Ουίλλιαμ Γκρέυ. Με τήν αξιοθαύμαστη έξυπνάδα του είχε δια φωτίσει ένα από τὰ πιο ζοφερά έγκλήματα.

ΤΣΕΣΤΕΡ ΜΟΡΡΙΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

Μεταξύ νεονύμφων:

Έκεινος: Είσαι εύχαριστημένη; Ή νέα σου ζωή σου άρέσει;

Έκεινη: Μά είνε για νά ρωτάς;

Έκεινος: Έφοβόμουν μήπως νοσταλγής τήν κοριτσιίστικη ζωή σου.

Έκεινη: Παιδί είσαι, καύμενε! Σε βεβαιώ πώς νοσταλγώ τόσο λίγο τήν κοριτσιίστικη ζωή μου, ώστε αν ενόμουν χήρα από σήμερα ως αύριο, θα ξαναπαντρευόμουν άμέσως!

Στò ταμείο του μικρού σταθμού:

— Ζοζέφ, είπε ο Άδόλφος στόν υπάλληλο. Νά μου δώσης τρία εισιτήρια για τήν Όστάνδη. Ένα για μένα, ένα για τήν γυναίκα μου κι ένα για τήν πεθερά μου.

— Μά σ' αυτό τò ταξίδι θα πάρης και τήν πεθερά σου;

— Γιατί;

— Μου είπες, υποθέτω, ότι κάνεις ταξίδι άναψυχής.

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

"Ανθια κατάσπρα, γαλανά τὰ χέρια της γεμάτα κίτρινα, μπλε, τριανταφυλλιά, δροσόμυρα του Μάη; και ποιός παιδί δέ γίνεται; ποιός δέ χαμογελάει μπρός στην ξανθειά Πρωτομαγιά όταν φανή στη στράτα: Τόν κάθε χρόνο μιά φορά σά βγή ή γαλανομάτα άνθουδ της Γής τὰ χρώματα 'κει πού άλαφροπερνάει, θουνά, περβόλια, άσπρολογούν με λούλουδα δροσατά μοσκοβολά τ' αγιόκλημα στού πηγαδιού τò πλάι.

Ή Γή πρωτομαγιατικά στο γλυκοζύπνημά της πιο λίγα τ' άστρα απ' τ' άνθη της θρίσκει στο μέτρημά της και μόσκους όλα ξεχείλα και στάλες ροδομέλι.

Κι' όπως μ' όλάνοιχτα φτερά πετάνε γύρω στ' άστρα σά δούν τή Γή τός' ώμορφη και τόσο ξελογιάστρα χαμοπετούν κι' αλησμονούν τούς Ούρανοους οί Άγγέλοι!

ΜΑΡΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΙΣΚΙΟΣ ΗΤΑΝ

Ίσκιόμορφο κι' άύλο κι (άνάερο κάτι Σαλεύει στους Ίσκιους, (άναδούει στο φώς Και χάνεται σύννεφο και (φεύγει καπνός.

Και μοιάζει με τ' όνειρο (κ' είνε ή Ζωή, Σκιά φευγαλέα στού νού (τόν καθρέφτη,

Άκόμα ένα φύλλο χλωμό (πιο πολύ, Στ' άκρόκλωνο μοιάζει (και σιέται και πέφτει.

Άστόχαστα όχι' μη ζητή (σης νά θρής Τή Σκιά στόν άφρό του (όπαλλένιου κυμάτου

Πιο καλά ζήτησε την στόν άχό μιας θοής Και πές πώς τήν είδες στα φτερά τουθανάτου.

Κι' αν είνε και πέρασε, κι' ένοιωσε κάτι

"Ίσκιος ήταν άνάερος κ' ήταν άύλο φώς

Και πέρασε σύννεφο κι' έχάθη καπνός.

Νέα Υόρκη

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ

QVO VADIS?

Καραβοκύρης μας — άλλοι — σ' άτέλειωτα πελάγη, ό χρόνος πού τής ζήσης μας τή σκούνα κυβερνά...

— Γαλήνη δώ πιο ύπουλη, φουρτούνα κει πού πάγει — κ' ή μοίρα σταυραδέλφι του με τò φριχτό της μάγι παντοτεινούς μας θέλησε ταξιδευτές στερνά...

— Χρόνε, τò τρεχαντήρι σου πού άρμενίζει πάλι; Ποιές σκάλες θέ νά πιάσουμε, πές μας, κύρη, πού πās, αν άκρογιαλι ήσυχο κι' άκύμαντο προβάλη άνοιξε όλα τὰ πανιά και σ' άέρ' άγάλι μαζύ μας έλα συντροφιά, τραγούδια νά σκορπάς...

— Για πές μας τάχα θάβρουμε στής θάλασσας τὰ πλάτη λίγη χαρά συντρόφισσα στής λύπης τόν καύμο, τάχα θά βρούμε μιά κρυφή έλπίδα πειά φευγάτη;

— Για πές μας Χρόνε, θά μας βρή τής λήθης μονοπάτι σαν πέση τò ροδάνθισμα στής μέρας τò χαμό;

— Πές μας καλέ ταξιδευτή: Μ' αν (τύχη όπου πάμε νά βρούμε θάλασσες φριχτές και (ξέρες ζοφερές, σ'ύρε μοναχός... Τί μας θές; Για συν- (τροφιά σου θάνε τὰ τόσα τὰ λευκόχαιτα κύματα, πού (βογγάνε κ' ή μαύρη ή παντιέρα σου κ' ή τόσες (συμφορές...

Χ. ΟΛΥΜΠΗΣ

Ο δικαστής ήταν κολοσσιαίων διαστάσεων

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

αγοράζει, εις απόλυτως ίκανοποιητικές τιμές, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, προ τού 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3—9 μ. μ. καθ' εκάστην και τὰς Κυριακάς.